

ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ

ΕΘΙΚΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΠΟΛΛΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΙΑΦΕΡΟΝ ΚΛΑΣΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΥΠΟ

Δ. Χ' ΔΑΝΙΗΛ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ήμισυ ετησίως φρ. 6.
Εξωετησίως φρ. 7

Τὰ πρὸς δημοσίευσιν
ἔγγραφα δὲν ἐπι-
στρέφονται.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ ἑλ. 8 σελ. 25 φρ.
Ἡ ἡμίσεια . . . 15
Ἡ ἡραμιή . . . 0.25

Μελέται ἐπιστημονικὰ, κοινωνικὰ καὶ δι-
δακτικὰ. σύμφωνα
πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ
Περιοδικοῦ, κατα-
χρηζόνται.

Ὀμιλήσειν Ἰωάννης
Παυλίδης

Διεύθυνσις: Rédaction de la Revue grecque «Πανδαΐσια» VARNA (Bulgarie).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σωσάννα. — Ἡ νευραθένεια καὶ ἡ θεραπεία τῆς. (Συνέχεια καὶ τέλος). — Μικρὰ ἀνατολικὴ πεζοπορία ἐκ Σοφίας εἰς Γκιεβελίν. — Ἡ ἄρασις τοῦ σχήματος. — Πρακτικὴ οὐλοποιία. — Ποίησις. — Ἀγγελίαι. — Ἀλληλογραφία.

ΣΩΣΑΝΝΑ

ΣΩΣΑΝΝΑ καὶ ἤδη παρουσιάζεται ὅπως διὰ χρυσοῦς σελίδος περιουσιμῶν, τοῦς ἑαυμασίους χαρακτήρας τῶν ἐν ταῖς Ἰεραις Γραφαῖς ἀναφερομένων ἀνδρῶν. Πρόκειται περὶ διαβληθείσης σωφροσύνης, δι' ἐκτάκτου τρόπου ἐκανοποιουμένης. Πρόκειται περὶ ἀντιστρόφου φράσεως τῆς τοῦ παγκόλου Ἰωσήφ σωφροσύνης, ἐπιβουλευθείσης ὑπὸ βρυτινῶν περιστάσεων. Ἐν τῇ προκειμένῳ ἱστορίᾳ κινεῖ τὴν ἀγανάκτησιν παντὸς αἰδουμένου ἑαυτὸν τὸ κατὰ τῆς σώφρονος Σωσάννης πραξικόπημα δύο ἀκολάστων καὶ ἀσελγῶν πρεσβυτέρων ἐκ τοῦ λαοῦ κριτῶν. Ὅταν αἱ κατ' εἰσθεσίην ἦδοναὶ δὲν χαλιναγωγῶνται ἐγκαίρως διὰ τῆς προνήσεως καὶ τῆς ἐγκρατείας, καθιστῶσι τοὺς ὑπ' αὐτῶν κατεχόμενους οἰστρηδὸν φερομένους καὶ ὡς ἵππους θηλυμανεῖς ἔργωντας, τυφλοῦσι δ' αὐτοὺς τοσοῦτον, ὥστε νομίζουσιν ὅτι ὁ οὐρανὸς ἅπας εἶνε ὀκειτῶν τῆς ἀκολασίας των καὶ δύνανται ἀναρπῶν καὶ ἀναισχύντως ν' ἀκολασταίνωσι, χωρὶς νὰ ἀναλογίζωνται ὅτι παραπαύουσιν εἰς τοὺς αὐστηροτάτους τῆς ἠθικῆς νόμους καὶ ἀμοιροῦσι τὴν ἑαυτῶν ἀνθρωπίνην ἀξίαν, ἐφ' οἷς καὶ λαμβάνουσι τάχις τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν.

Ἡ Σωσάννα ἦτο ἐγγαμος, σύζυγος τοῦ Ἰωακείμ. Ἦτο γυνὴ καλὴ σφόδρα, καὶ φοβουμένη τὸν Κύριον, κατὰ δὲ τὴν αὐστηρὰν αὐτῆς ἀνατροφὴν ἔμενε πιστο-

τάτη εἰς τὸν προσφιλεῖ καὶ πλούσιον σύμβιον. Οἷα λαμπρὰ βιοτὴ τοῦ ἀνδρογύνου τούτου! Πόσον εὐαρίστητος διήρχοντο αἱ ἡμέραι των! Ἠγάπων θερμῶς ἀλλήλους, οὐδεμίαν λύπην ἐτάραττεν αὐτῶν τὴν ἡσυχίαν ἧσαν πρὸς τῆς σχετικῶς τελείας ἐπὶ γῆς εὐδαιμονίας! Ἡ ἐπιβουλή τοῦ θαύματος τῆς ἀκολασίας, ἐξώθεν θεῖσα, ἔρχεται νὰ ταράξῃ σφόδρα τὴν γλυκυτάτην τοῦ λαμπροῦ τούτου οἴκου εἰρήνην.

Ἐίχεν οἶκον περιφανῆ ὁ Ἰωακείμ ἐν Βαβυλωνίᾳ καὶ κήπον παρ' αὐτῷ. Ἐν τῷ κήπῳ τούτῳ ἐδίκαζον τὸν λαόν αἱ δύο προσηρθέοντες πρεσβύτεροι κριταὶ τοῦ Ἰσραὴλ. Οὐδὲν ἀθώωτερον καὶ ἀπλούστερον τούτου. Ὡς ἐπίσης καὶ τὸ ἕτερον τοῦτο, ὅ ἐστι, μετὰ τὴν διάλυσιν τῶν συνεδριῶν ἀπήρχετο ὁ λαὸς εἰς τὰ ἴδια, ὁ δὲ κήπος ἔμενε πρὸς χρῆσιν τῆς οἰκογενεῖας Ἰωακείμ, εἰς τοῦτον δὲ εἰσέρχετο ἡ ὡραία Σωσάννα καὶ περιεπάτει. Ἀλλὰ τὸ λάγνον τῶν γερύτων ἐξέκαυσεν ἀσελγῆ πρὸς αὐτὴν ἐπιθυμίαν εἰς τὰς καρδίας ἐκατέρου· οὐδέτερος ὁμοῦς εἶχε τὸ θάρρος ν' ἀνακαινώσῃ, εἰς τὸν ἄλλον τὴν πονηρὰν αὐτοῦ ἐπιθυμίαν. Ἀπέρχονται ποτε εἰς τὰ ἴδια ἵνα δῶθον γευματίωσι, κυρίως ὁμοῦς ἵνα ἀπατήσωσιν ἀλλήλους· καὶ ἐπειδὴ συνηρτῶντο ἐν ταῖς πονηροῖς προνήμασι, συνέβη, ὥστε τὴν αὐτὴν ὥραν νὰ ἔληθον ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν τῷ κήπῳ, ὅτε καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ διακαινώσωσιν ἀλλήλους τὸν σκοπὸν των, ἐφ' ᾧ καὶ διαβουλεύονται νὰ ἐπιτεθῶσι κατὰ τῆς ἀθώας Σωσάννης.

Ἐὰν τὰ τῆδε κακῆσε περιπλανώμενα βλέμματα τοῦ λάγνου ἐνέχουσι πορνικὰς καὶ μοιχικὰς ἐπιθυμίας, εἰς τί εὐθύνεται ἡ ἀθώα καὶ ἐγκρατὴς καὶ πιστὴ σύζυγος; Ἡ ἀτυχὴς Σωσάννα ἠγνοεῖ τὴν ἐπικειμένην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς σφοδροτάτην καταγιγῆα, ὡς ἐκ τοῦτου ὅλως ἀφρονεῖ καὶ ἀπόνηρος παραγγέλλει τοῖς κο-

ρασίαις νὰ κλείσωσι τὰς θύρας τοῦ κήπου, διότι ἐσκόπει νὰ λουσθῆ. Τὰ κοράσια ἐτελοῦσι τὴν παραγγελίαν καὶ κλείουσι τὰς θύρας, πλὴν δὲν εἶδον τοὺς παρ' αὐταῖς κεκρυμμένους δύο πόρνους πρεσβυτέρους. Καὶ ἡ Σωσάννα ἐτοιμάζεται πρὸς λουσίαν, ἀποχωρησάντων τῶν κορασιῶν, ὅτε αἴφνης ἐγείρονται οἱ λάγνοι κριταὶ καὶ ὀρμῶσι πρὸς ἐπίθεσιν.

Ἡ γυνὴ διεπλάσθη ὑπὸ τῆς φύσεως ἀσθενῆς τὸ σῶμα, διὰ τοῦτο ὁ προσορισμὸς αὐτῆς δὲν εἶνε εἰς τὰ πολεμικά, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὰ τῆς εἰρήνης ἔργα· εἶνε λίαν εὐαίσθητος καὶ ἐπιτηδεία εἰς τὸ νὰ μορφώσῃ τὰς ἀπαλὰς καὶ εὐμαλάκτους τῶν ἑαυτῆς παιδῶν ψυχὰς. Ὅσα ὅμως ἀσθενῆς καὶ ἂν εἶνε, ἐν αὐτῇ τῇ φυσικῇ ἀσθενείᾳ τῆς, ἔταν ἔχη τὴν ἀνεκτίμητον ἀρετὴν τῆς σωφροσύνης, δύναται νὰ παραβληθῆ πρὸς ἀπόρθητον ἀκρόπολιν καὶ ἀκαταγώνιστον φρούριον. Αὐτὴ ἴτα ἴσα ἡ φυσικῇ ἀσθενείᾳ, ἀντέχουσα διὰ τοῦ προμαχῶνος τῆς σωφροσύνης, παραλύει καὶ τὴν λυσοῦδεστέραν ὀρμὴν τῆς οἰστρηλατουμένης λαγνείας. Μία ἡχηρὰ φωνὴ ὑπερασπίσεως προερχομένη ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸ φαινόμενον εὐαλότου αὐτῆς σώματος, ἰσοδυναμεῖ πρὸς μυδροβόλον βλήμα τεραστίου τηλεβόλου, ὅπερ καταποεῖ τὸν θρασυδείλον καὶ ἀναιδῆ ἐχθρὸν. Μία δὲ ἔντονος ἐπίπληξις αὐτῆς μετὰ σοβαρότητος ἐξακουτιζομένη, ἀφοπλίζει τὸν θηλυμηνῆ ἐκκεκαυμένον ὑπὸ τῆς λαγνείας ἄνδρα.

Ἐν τοιαύτῃ θέσει εὐρέθη ἡ φιλότιμος Σωσάννα. Ἐν κήπῳ, ἐν ὥρᾳ καθ' ἣν οὐδεὶς ἦν παρῶν, καὶ αὐτὰ τὰ κοράσια εἶχον ἀποσυρθῆ ἵνα ἀφήσωσιν αὐτὴν ἐλευθέραν νὰ λουσθῆ, ὅτε ἰδοὺ διὰ μιᾶς ἐμφανίζονται ἔμπροσθεν δύο ἀναιδέστατα γερόντια, δύο ἀδιάντροποι κριταὶ πολιοί, δύο παρὰ τὴν ἡλικίαν σφογιῶντες πόρνοι, ζητοῦντες νὰ τρυγήσωσι καρπὸν ἀλλότριον, καρπὸν ἀκολασίας. Κριταὶ λάγνοι, πρεσβύτεροι ἀναιδεῖς, τί θέλετε παρὰ τῆς κοσμίας καὶ σώφρονος Σωσάννης ἐν τῷ κήπῳ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; Τοῦτο εἶνε τὸ ὑψηλὸν ὑπόρρημα, εἰς ὃ ἔταξεν ὑμᾶς ὁ λαὸς, νὰ κρίνητε ἐν δικαίῳ τὰς διαφορὰς αὐτοῦ; Δὲν αἰσχύνησθε τὴν πάλιν ὑμῶν; Δὲν αἰδεῖσθε τὸ ἐπάγγελμα ὑμῶν; Δὲν σέβασθε ἑαυτοὺς;

Εἶνε τυφλοὶ ὑπὸ τοῦ πάθους οἱ ἄθλιοι καὶ δὲν βλέπουσι, πρὸς πλήρωσιν τοῦ ὁποίου καλοῦσι τὴν αἰδήμονα Σωσάνναν νὰ στέρξῃ, ἄλλως προτείνουσιν αὐτῇ τὴν τρομερὰν ἀπειλὴν ὅτι θέλουσι καταγγεῖλαι αὐτὴν ὅτι συνέλαβον μοιχευομένην μετὰ νεανίσκου, ἡ δὲ ποιητὴ ὡς γνωστὸν, ἦτο θάνατος. Τί νὰ κάμῃ ἡ ἀτυχῆς; Πολλάκις ἀπαντῶσι τοιαῦται τοῦ βίου περιπέτεια, ἐν αἷς ὁ ἄνθρωπος βλέπει ἑαυτὸν καθ' ὅλας τὰς

διευθύνσεις περιπεπραγμένον, διεξοδὸν δὲ οὐδαμοῦ. Ποῦ νὰ προσδράμῃ εἰς βοήθειαν; στενά πανταχῶθεν, ὡς ἔλεγε καὶ ἡ πολύτλητος Σωσάννα· «ἀνεστέναζε ἡ ταλαίπωρος καὶ εἶπε, στενά μοι πάντοθεν. ἔάν τε γὰρ τοῦτο πράξω, θάνατός μοι ἐστίν· ἔάν τε μὴ πράξω, οὐκ ἐκφρῶσομαι τὰς χεῖρας ὑμῶν». Ἐν τῷ δηλήματι τούτῳ προτιμᾷ ἡ ἡρώϊς νὰ μὴ ἁμαρτήσῃ, καὶ λέγει· «Ἀφαιτώτερόν μοι ἐστὶ μὴ πράξασαν ἐμπεσεῖν εἰς τὰς χεῖρας ὑμῶν, ἢ ἁμαρτεῖν ἐνώπιον κυρίου». Καὶ εὐθὺς φωνάζει μεγαλοφώνως.

Ὡ τῆς γενναιότητος! Ὡ τῆς ἐγκρατείας! Ὡ τῆς συζυγικῆς πίστεως! Οἷος ἀδάμας πολυτιμότητος παρουσιάζεται ἡ Σωσάννα;(1) Αἰσχύνῃ ὑμῖν τοῖς ἀνισχύνοις γέρουσιν. Ὑμεῖς ἄνδρες, αὕτη δὲ γυνὴ ἀσθενῆς, καὶ ἐν τούτοις πύει ὑμᾶς κατὰ πρόσωπον καὶ θριαμβεῖ ἐπὶ τοῦ στυλποῦ ἄρματος τῆς ἀρετῆς! Οἱ πόρνοι ὅμως δὲν ἀποθαρρύνονται, ἀλλὰ καταφεύγουσιν εἰς τὸ ἀπειληθὲν στρατήγημα, φωνάζουσι καὶ αὐτοὶ μεγαλοφώνως, καὶ δραμῶν ὁ εἰς ἀνέφξε τὰς θύρας τοῦ κήπου. Τρέχουσιν οἱ ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἀκούουσι τοὺς ψευδεῖς λόγους τῶν λάγων κριτῶν, οἵτινες κατηγορήσαν ἐπὶ τῷ ἀκούματι, ἐπειδὴ ἐγίνωσκον καλῶς τὴν σωφροσύνην τῆς Σωσάννης. Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, ἡ δυστυχῆς Σωσάννα σύρεται εἰς τὸ παράνομον δικαστήριον τῶν ἀνόμων τούτων κριτῶν, ἵνα κριθῆ ἐνώπιον αὐτῶν ὡς μοιχαλῆς, καὶ ἀποδειχθέντος τοῦ πράγματος νὰ καταδικασθῆ εἰς τὸν διὰ λιθοβολισμοῦ θάνατον! Κλαύσατε, ὦ ἄθωαι ψυχαί, τὴν δυσμοίρον Σωσάνναν, τὴν ἀδίκως συρομένην ἐνώπιον κριτῶν ἀνόμων καὶ ἀσελγῶν ἵνα ὑποστῇ τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν! Πενθήσατε δι' αὐτὴν τὴν ἀτυχῆ γυναῖκα, ἧς, ἕνεκεν τοῦ φυσικοῦ αὐτῆς κάλλους, ζητεῖ ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν ὁ δαίμων τῆς ἀκολασίας τῶν δύο πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ! Συμπαθήσατε, κόραι σεμναὶ καὶ ἄγναι, τῇ πάντως ἄγνῃ καὶ ἀνάξια πασχούσῃ γυναίκα, ἧς αἰετοπετὸς κόσμος ὑπῆρξεν ἡ συζυγικὴ τιμὴ! Χύσατε ὀλίγα δάκρυα ὑπὲρ τοῦ ὑποδίκου τούτου πλάσματος! Δροσίσατε δι' αὐτῶν τὸν δίκαιον πόνον τῆς καρδίας τῆς! Δὲν ἔχει μάρτυρας ν' ἀναρέσῃ τὴν ψευδῆ κατηγορίαν, οἱ κατήγοροί τῆς εἶνε καὶ μάρτυρες καὶ κριταὶ· τοὺς προστατεύει τὸ ἀξίωμα· τοῖς παρέχει ἀπεριόριστον πίστιν ἡ πολιὰ κόμη καὶ ἡ κατ' ἐπίφασιν σεβασμιότης τοῦ προσώπου των!

Ὁμνύουσιν οἱ μὴ Θεὸν φοβούμενοι ἐπιθέντες τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς, ὅτι ἀληθῶς εἶδον

(1) Σ. Σ. II. Ἐνίκησε μὲν καὶ ὁ Ἰωσήφ ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς ἀγνίας ἀλλὰ γυναῖκα καὶ τούτην μίαν· ἀλλ' ἡ γυνὴ Σωσάννα ἄνδρας καὶ ἄνδρας δύο.

αὐτὴν μετὰ τοῦ νεανίσκου μοιχευομένην. Αὐτὴ δὲ ἡ δυστυχῆς ἄλλο δὲν ἔκαμεν εἰμὴ «κλαίουσα, ἀνέβλεψεν εἰς τὸν οὐρανὸν, ὅτι ἦν ἡ καρδία αὐτῆς πεποιθυῖα ἐπὶ «κυρίῳ». Πείθεται ὁ λαὸς εἰς τὰς πλαστὰς μαρτυρίας τῶν κριτῶν καὶ καταδικάζουσιν αὐτὴν εἰς θάνατον. Ἐπειδὴ δὲ εἰς μόνον τὸν Θεὸν εἶχε ἔλπίδας τῆς ἀνεβόησε καὶ εἶπεν. «Ὁ Θεὸς ὁ αἰώνιος, ὁ τῶν κρυπτῶν γνώστης, ὁ εἰδὼς τὰ πάντα πρὶν γενέσεως αὐτῶν, Σὺ ἐπίστασαι, ὅτι ψευδῆ μοι κατεμαρτύρησαν καὶ ἰδοὺ ἀποθνήσκω, μὴ ποιήσασα μηδὲν, ὧν οὗτοι ἐπονηρεύσαντο κατ' ἐμοῦ».

Τοιαύτη οὖσα ἡ σώφρων Σωσάννα ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἐγκαταλελειμμένη ὑπὸ τοῦ δικαίου Θεοῦ; τοῦ Θεοῦ ἐκείνου, ὅστις εἶνε ὁ προστάτης τῶν ἀδικουμένων; Ἦτο δύνατον ποτὲ ὁ παντεπόπτης καὶ παντογνώστης Δημιουργὸς νὰ παρίδῃ ἀδικουμένην, διασυρομένην καὶ εἰς θάνατον ἀγομένην τὴν ἀθώαν γυναῖκα; Ἐπίστευον ἄρα γε οἱ πανοῦργοι καὶ λάγνοι κριταὶ τοῦ Ἰσραὴλ ὅτι ἤθελεν ἀποβῆ ἄχρι τέλους καλῶς τὸ μικρὸν αὐτῶν σχέδιον; Τὸ ἄγρυπνον τοῦ Θεοῦ ὄμμα, ὡσπερ διέσωσε διὰ τρόπου ἰδίου τὸν συκοφαντηθέντα καὶ εἰς φυλακὴν βληθέντα πάγκαλον Ἰωσήφ, τοιούτῳ τρόπῳ ἔδει νὰ διασωθῆ τιμὴν καὶ ζωὴν τῆς ἀναξίως κινδυνευούσης Σωσάννης, ἀλλὰ διὰ τρόπου, οἷον μόνῃ ἡ τανσοφία καὶ παντοδυναμία του ἐπίστανται νὰ ἐξευρίσκωσιν ἐκάστοτε κατὰ τὰς περιστάσεις

Ἀκριβῶς ἐνῶ ἀπήγετο εἰς τὸν τόπον τῆς καταδικῆς, ὁ Θεὸς ἐξήγειρε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον παιδαρίου νεωτέρου, ᾧ ὄνομα Δανιήλ. Εἶνε ὁ κατόπι ἀναδειχθεὶς εἰς τῶν τεσσάρων μεγάλων προφητῶν, γνωστότατος τῆ χριστιανικῆ ἐκκλησίᾳ. Οὗτος λοιπὸν ὁ Δανιήλ, διερχομένης τῆς θανατικῆς πομπῆς ἐφώνησε μεγαλοφώνως «Ἀθῶος ἐγὼ ἀπὸ τοῦ αἵματος ταύτης!» Ἡ φωνὴ αὐτῆ ἐκίνησε φυσικῶ τῷ λόγῳ τὴν περιεργίαν τοῦ ἀκολουθοῦντος λαοῦ, ὅστις εὐθὺς καὶ ἐρωτᾷ αὐτὸν διατὶ εἶπε τοῦτο. Δὲν ἀποβάλλει τὸ θάρρος ὁ νέος Δανιήλ, ἀλλ' εὐτόλμως καὶ αὐθεντικῶς κατακρίνει αὐτὸν λέγων, «Οὕτω μωροὶ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ; Οὐκ ἀνακρίνοντες, οὐδὲ »τὸ σαφὲς ἐπιγνόντες, κατεκρίνατέ θυγατέρα Ἰσραὴλ; » Ἀναστρέψατε εἰς τὸ κριτήριον, ψευδῆ γὰρ οὗτοι κατεμαρτύρησαν αὐτῆς».

Ἐπλοῦ νεανίου ἄρα γε ἡ φωνὴ αὐτῆ; Τυχαῖον παιδάριον ἀνακράζει οὕτω παρὰ τὴν ὁδὸν καὶ ἐμπνέει διὰ τῆς παιδικῆς ταύτης φωνῆς τοσοῦτον τρόμον καὶ τοιαύτην συγκίνησιν καὶ συναίσθησιν, ὥστε σύμπας ὁ λαὸς ἀναχαιτίζει τὴν ὁρμὴν του πρὸς λιθοβολισμὸν τῆς καταδικῆς καὶ ἀναστρέφει μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ κριτή-

ριον ἵνα ἀναψηλαφίση τὴν δίκην; Πολὺ ἄπλοῦς θὰ ἐλογίζετο ἐκεῖνος ὅστις ὑπελάμβανεν ὅτι ὁ ἐκ στόματος Δανιήλ λόγος ἦτο τυχαῖος καὶ οὐχὶ φωνὴ Θεοῦ. Ποσάκις δὲν ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ; Ὁ Θεὸς παιδεύει, βραβεύει, νουθετεῖ, πληττει δι' ὀργάνων προσιτῶν τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ αὐτὰ τὰ τῆς φύσεως στοιχεῖα, ἅτε ἐν τῇ παντοδυνάμῳ αὐτοῦ χειρὶ ὄντα, δὲν μεταχειρίζεται συγχάκις ὡς ὄργανα τῶν θείων αὐτοῦ βουλευμάτων; Λοιπὸν καὶ ἐνταῦθα ὄργανον ἔμφυχον ὀηλωτικὸν τῆς θείας αὐτοῦ βουλῆς ἔλαβεν τὸν Δανιήλ· ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται ἡ ἀξιοθαύμαστος καὶ ἀκαριαία ἐπίδρασις τῆς φωνῆς τοῦ Δανιήλ ἐπὶ τῶν διανοιῶν τοῦ λαοῦ ὅστις εὐθὺς ἀναγνωρίζει τὸ μέγα αὐτοῦ προτέρημα, καθόσον τὸν συγκαθίζουσι μετὰ τῶν δικαστῶν καὶ εἰς αὐτὸν μόνον ἀνατιθεῖσι τὴν ἀκριβῆ τῆς υποθέσεως ἐξέτασιν.

Ὁ Δανιήλ, θείῳ πνεύματος ἐμπορούμενος, ἐξετάζει ἰδιαιτέρως ἐκάτερον τῶν λάγων καταμηνυτῶν τῆς ἀθῶας Σωσάννης· ἐρωτῶν δὲ τὸν πρῶτον εἶπεν αὐτῷ «Πεπαιωμένη ἡμερῶν . . . ὑπὸ τί δένδρον εἶδες αὐτοῦς (τῆ Σωσάνναν, δηλαδὴ καὶ τὸν νεανίσκον) ὁμιλοῦντας ἀλλήλοις;» Ἐκεῖνος δὲ ἀποκρίνεται «ὑπὸ σχῆνον». — Ἐρωτᾷ καὶ τὸν δευτέρον ὡσαύτως, οὗτος δὲ ἀπαντᾷ «ὑπὸ πρίνον». Τὸ ψεῦδος ἀμφοτέρων ἐγένετο ἤδη καταδηλώτατον· αἰσχύνῃ περιέβαλε τὸ πρόσωπον αὐτῶν καὶ ἡ συναγωγὴ εὐλόγησε τὸν Θεὸν τὸν σώζοντα τοὺς ἐλπίζοντας ἐπ' αὐτόν. Τὴν ποινήν δὲ ἦν ἐμελλεν ἀδικῶς νὰ λάβῃ ἡ ἀξιάχαστος Σωσάννα, λαμβάνουσι λίαν ἐπαξίως οἱ παμπόνηροι ἐκεῖνοι δύο γέροντες. Ἡ Σωσάννα ἐπανερχεται ἀβλαβῆς εἰς τὰς συζυγικὰς ἀγκάλας στεφανηφοροῦσα καὶ ἐστολισμένη διὰ τοῦ αἰωνίου τῆς σωφροσύνης στεφάνου, ὁ δὲ Δανιήλ ἐντεῦθεν ἐγένετο μέγας ἐνώπιον τοῦ λαοῦ. Τοιοῦτοτρόπως γινώσκει ὁ Ἰψιστος νὰ δοξάζῃ τοὺς αὐτὸν τιμῶντας καὶ λατρεύοντας.

Ζήσιμος Γ. Τυπάλος·
καθηγητῆς.

(Ἐκ τοῦ ἀνεκδότου συγγράμματος αὐτοῦ «ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΕΚ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΓΡΑΦΩΝ»).

Ἡ ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ ΚΑΙ Ἡ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ

«Ὁὐκ ἐστὶ ὕγιαια κρείττον οὐδὲν ἐν βίῳ
Ἦγιαια καὶ νοῦς ἐσθλά τῷ βίῳ δύον».

Θεραπεία τῆς νευρασθενείας
Οἱ νευρασθενικοὶ ἀποτελοῦσι τὰξιν ἀσθενῶν, περὶ

τῶν ὁποίων ἀσχολεῖται ὁ ἰατρός, ἢ οἱ ὁποῖοι ἀπασχο-
λοῦσι τὸν ἰατρὸν, καὶ πολὺ Παρουσιάζουσι τὴν ποι-
κιλίαν φαινομένων, ὥστε καὶ ὁ ἴδιος ὁ ἰατρός, πολλά-
κις δὲν γνωρίζει τὴν φύσιν τῆς ἀσθενείας, τῆς ὁποίας
συμπτώματα εἶναι τὰ φαινόμενα ταῦτα.

Ἡ θεραπεία τῆς νευρασθενείας δὲν εἶναι τόσον ἀ-
πλοῦν, καὶ τόσον εὐκόλον πρᾶγμα. Εἶναι πολὺ δύσκολο-
ς, καὶ ἀπαιτεῖ ἀπὸ μέρους τοῦ ἰατροῦ, καὶ ἐπιμονήν,
καὶ ὑπομονήν, καὶ τέχνην, ἀκόμη δὲ καὶ καλλιτεχνίαν
(Ψυχοθεραπεία).

Κατὰ πρῶτον λόγον πρέπει νὰ καταπολεμηθῇ ἡ
αἰτία. Ἐάν λ. χ. πρόκηται περὶ διανοητικῆς καταπο-
νήσεως, ἀποχὴ ἀπὸ πάσης τιοιούτης ἐργασίας, ἐάν πρό-
κηται περὶ σωματικῆς ἀπόλυτος ἡσυχία, ἐάν περὶ πέν-
θους, ὁ ἄρρωστος πρέπει νὰ μεταβάλῃ τόπον ἢ τοῦλάχιστον
νὰ ἀλλάξῃ κατοικίαν. Ἐάν περὶ ἀποτυχόντος ἔ-
ρωτος, ἢ συγκρατῶσι, ὅσον τὸ δυνατόν, τὰς ἡμέρας
τῆς καρδίας τῶν αἰ νεάνιδες καὶ οἱ νέοι, καὶ ἄς σκε-
πάζωσι μετὰ πλάκα βραεῖαν τὰς ἀναμνήσεις τῶν . . . .
τοῦλάχιστον ἕως ἔτου θεραπευθῶσιν.

Ἡ τροφή τῶν νευρασθενικῶν πρέπει νὰ ᾔνησι οὐ-
σιαστικὴ καὶ καλὴ, ἀφθονοῦ καὶ ποικίλη, οὐχὶ δὲ μο-
νότονος.

Ἡ ὑδροθεραπεία ἡ ὁποία εἶναι μέσον πολὺ ὠφέ-
λιμον, δὲν πρέπει νὰ γίνηται ἀδιακρίτως εἰς ὅλας τὰς
περιπτώσεις, διότι εἰς ἄλλους μὲν ἄρρώστους ἀρμόζου-
σι γλιάρὰ λουτρά, εἰς ἄλλους ἀτμόλουτρα, εἰς ἄλλους
κατ' ἀκτῖνα, εἰς ἄλλους ἢ ταχέϊα καὶ ὀλικὴ κατάδυ-
σις καὶ ἀνάδυσις μέχρι τοῦ λαιμοῦ ἐν λουτρῆι ψυχροῦ
ὑδάτος, ἀκολουθουμένη ὑπὸ ξηρᾶς ἐπιτριβῆς καὶ περι-
πάτου, καὶ εἰς ἄλλους ἄλλο εἶδος. Ὅθεν μόνος ὁ ἰα-
τρός εἶναι ἀρμόδιος νὰ ὑποδείξῃ τὸ εἶδος τοῦ λουτροῦ.

Αἱ τριβαὶ καὶ αἱ μαλάξεις συστηματικῶς καὶ ἐπὶ
πολὺν χρόνον (μῆνας) ἐφαρμοζόμεναι, παρέχουσι μεγί-
στην ὠφέλειαν.

Καὶ ὁ ἤλεκτρισμός ἐπίσης, εἶναι πολύτιμον θερα-
πευτικὸν μέσον κατὰ τῆς νευρασθενείας. Ἀλλὰ καὶ ἐν-
ταῦθα, τὸ εἶδος τοῦ ρεύματος, φαραδικόν ἢ γαλβανι-
κόν, τὰς συνεδρίας αἰ ὁποῖαι πρέπει νὰ γίνωσι, πότε
καὶ πόσαι τὴν ἡμέραν, ἀρμόδιος καὶ πάλιν εἶναι μόνος
ὁ ἰατρός.

Ὁ Vigoureaux ἐν Παρισίαις, μεταχειρίζεται τὸν
Φραγκλισμὸν, καὶ ὁ Erb συμβουλεύει τὴν τοπικὴν ἐ-
φαρμογὴν τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος πρὸς θεραπείαν τῶν
διαφόρων συμπτωμάτων.

Θεραπεία συμπτωματικὴ.

Κατὰ τῆς κεφαλαλγίας, λαμβάνει ὁ ἄρρωστος κατὰ πᾶ-

σαν ἡμίσειαν ὥραν κάψαν ἢ ὁποία περιέχει:

Bicarbonate de soude } aa 0,50 centigr.
Antipyrine }

ἀπὸ 2—4 ἐκάστοτε

Κατὰ τῆς ἀϋπνίας λαμβάνει ὁ ἄρρωστος:

1. Πρὸ τοῦ δείπνου (τὸ ὁποῖον ἀποκλειστικῶς
πρέπει νὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐλαφρὰς τροφᾶς) λαμβάνει
μέγα γλιάρὸν λουτρὸν, ἐπὶ τρία τέταρτα μέχρι μιᾶς
καὶ ἡμισείας ὥρας, μετὰ ἀφέψημα ἀρωματικῶν φύλλων
καὶ ἀμυλωδῶν.

2. Τρεῖς ὥρας μετὰ τὸ ἑσπερινὸν δείπνον ἐντὸς
ἐγγύματος φύλλων γρυσσομηλέας λαμβάνει τὰ βρωμι-
οῦχα.

Ἡ Sulfonal, ἢ Trional, ἢ Chloralose, ἢ Chlo-
ral κτλ. δεόν νὰ χορηγῶνται ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ.

Κατὰ τῆς μυϊκῆς ἀδυναμίας λαμβάνει ὁ πάσχων
ἐν ἀρχῇ ἐκάστου γεύματος, ἐντὸς ὀλίγου ὑδάτος, δέκα
σταγόνας ἐκ τῆς ἐξῆς σκευασίας:

Liqueur de Fowler } aa 10,0
teinture de noix vomique }

teinture de gentiane } aa 5,0
» de badiane }

Κατὰ τὸ τέλος ἐκάστου γεύματος ποτήριον κονι-
ακ ἐκ

Glycerophosphate de Fer 5,0.

Vin de Kola } 200,0
» » quinquina au maïaga }

Sirap d'ec. d'orang. amer 100,0

Κατὰ τῆς ἀναστροφῆς μετεχειρίσθη ὁ Κάλξ πίν-
τα τὰ μέσα καὶ τὰς ἐνέσεις τοῦ Broun Sequard, ἀλλ'
οὐδὲν εὔρει ὄφελος.

Ἐσχάτως ὅμως, συνεστήθη ὑπὸ τοῦ Mitchell
Playfaire νέα θεραπευτικὴ μέθοδος, ἡ ὁποία ἐφαρμόζε-
ται εἰς ἰδιαίτερα θεραπευτήρια, καὶ ἡ ὁποία, καθὼς λέ-
γουσι καταπληκτικῶς ὠφέλησε τοὺς νευρασθενικούς.
Συνίσταται δὲ αὕτη εἰς διαιτητικὴν μέθοδον μετὰ ἀφθον-
νον τροφῆν, εἰς προστριβὰς—massages—ἡλεκτρισμὸν,
ὑδροθεραπευτικὰ μέσα, ἀπόλυτον ἡσυχίαν τῶν γεννητι-
κῶν ὀργάνων, ἡλεκτρικὰ λουτρά κτλ. Ἐκ τῆς θερα-
πείας ταύτης, πολλοὶ ἀσθενεῖς μετὰ 6—8 ἐβδομάδας
ἐφάνθησαν ἐντελῶς θεραπευθέντες. Τὰ θεραπευτικὰ ταῦ-
τα μέσα, ὠφέλησαν κυρίως ἐκεῖνα τὰ εἶδη τῆς ἀνικα-
νότητος, τὰ ὁποῖα ὡς αἰτίαν ἔχουσι τὴν ὑπερβολικὴν
διανοητικὴν ἐργασίαν.

Κατά τῆς δυσπεψίας μετὰ μετρίου ἀνευρυσμοῦ τοῦ στομάχου, λαμβάνει ὁ ἄρρωστος εἰς ἕκαστον γεῦμα, κάψαν, ἡ ὁποία περιέχει:

Naphtol	0,20 centigr.
Bénzonaphtol	0,30 „
	No 60

Κατά τῆς δυσπεψίας μετὰ μεγάλου ἀνευρυσμοῦ λαμβάνει κατόπιν τῶν ἄνω καψῶν κοχλ. ἔξ

Eau chloroformée saturée	150,0 c. cub.
Eau de tilleul	100,0
Sirop de fl. d'oranger	50,0

Ἐπίσης δίδονται τὰ Bromure de strontium τὸ Extr. gras de cannabis, ἡ Chlorhydrate de cocaine, καὶ συνιστῶνται τὰ λουτρά (Αἰδηψὸς κτλ.).

Κατά τῆς δυσπεψίας μετ' ἐμέτων, λαμβάνει ὁ ἄρρωστος κατὰ δίωρον, μικρὸν κοχλιάριον ἐκ:

Menthol	1,0
Alcool	20,0
Sirop	30,0

Κατά τῆς δυσκοιλιότητος ἐφ' ἑκάστου γεύματος λαμβάνει ὁ πάσχων κάψαν ἡ ὁποία περιέχει:

Garcara sagrata	0,25 centigr.
	No 40

Ἐπίσης ὠφελουσι τὸ Naphtol; ἡ Magnesie calcinée, ἡ Belladonne καὶ τὸ poix vonnique.

Ἐπίσης πολλὴν ὠφέλειαν εὕρομεν, δοκιμάσαντες ἐν τῷ κύκλῳ ἡμῶν, τὴν ἑξῆς κόκκιν:

Bicarbonate de soude	8,0
Chlorure de sodium	10,0
Sulfate de soude	15,0
Citrate de magnesie	20,0

Δ. Κοχλιάριον μαγιέστρας ἐκάστην πρωΐαν, ἐν ποτηρίῳ γλιαροῦ ὕδατος

Τὴν θεραπείαν τῆς ἀσθενείας ταύτης, ἥτις δὲν εἶναι μίαν νόσον, ἀλλ' Ἰλιάς νόσων, πρέπει νὰ διευθίνη ὁ ἰατρός, διότι μόνος αὐτὸς εἶναι κατάλληλος νὰ ἐκλέξη καὶ διορίσῃ τὰ ἐκάστοτε φάρμακα, καὶ κωνόνισῃ τὴν θεραπείαν, λεπτομερῶς καὶ ἀκριβῶς.

Διὰ τοῦτο, καίτοι κατεχωρίσαμεν συνταγὰς, ἐν τούτοις, συνιστῶμεν εἰς τοὺς πάσχοντας ἐν γένει, νὰ μὴ λαμβάνωσι φάρμακα εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε, ἄνευ τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ ἰατροῦ, καὶ τότε πάλιν νὰ προσέχωσι πολὺ, εἰς τὸ περιεχόμενον τῶν φιαλιδίων, καὶ

τὴν διάκρισιν, ἐξωτερικῆς καὶ ἐσωτερικῆς χρήσεως, πρὸς ἀποφυγὴν παντὸς ἀπευκαταίου.

Κων(πολις.

Κ. Σ Μούγερης
ἰατρός.

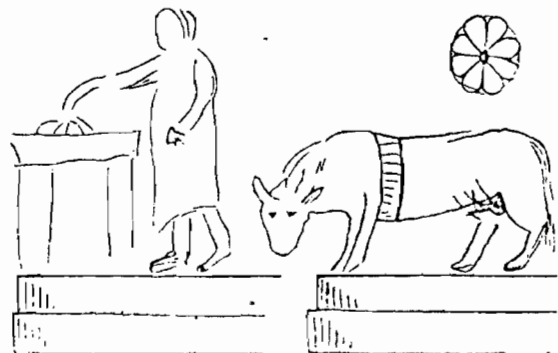
ΤΕΛΟΣ

ΜΙΡΡΑ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΠΕΖΟΠΟΡΙΑ ΕΚ ΣΟΤΜΛΑΣ ΕΙΣ ΓΚΕΒΕΔΖΕΝ

Ἀναχωρήσαντες ἐκ τοῦ ἀγνώστου τούτου καὶ μακρυσμένου ἐρήμου τόπου, ἐνθα τόσον ἡ ἑλληνικὴ ἦν διαδεδομένη, ἐφθάσαμεν περὶ τὰς 2 μ. μ. εἰς τὸ ἔρημον, ὡς ἐκ τῆς ὥρας τοῦ θερισμοῦ, χωρίον Μαρκόβτσα (ἐπαρχία Νόβι-παζάρ, νομὸς Σούμλας), ἐνθα παραγγείλαντες τι προσφάγιον καὶ λεπτὰ τινα ἀναπαυθέντες, ἐπορεύθημεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ κ. Βάλτσου Χίνεβ Φιτσιτζιέβ, ὅπου προθύμως ἐπέδειξεν ἡμῖν τὸν ἐν τῇ αὐτῇ αὐτοῦ ἐνεπίγραφον λίθον 0.55 μετρ. πλάτους 0.65 μ. μήκους καὶ 0.14 πάχους Ἐπ' αὐτοῦ ἀνάγλυφον μεταγενεστέρως πωρ, ῥωμαϊκῆς τέχνης (ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ὀνόματος Παπίας) εἰκονίζει βωμὸν μετὰ βαθμίδος δεξιόθεν, ἐφ' ἧς ἀνήρ χωρικὸς ποδήρη φέρων χιτῶνα ἐτοιμάζει διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ ἐπίτυρον (ἀνάπτει πῦρ ἐπὶ τοῦ θυτηρίου), ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδός, ὀπισθεν δ' αὐτοῦ βροῦς χονδροειδῶς ἀναγεγλυμμένος ὡς ὁ ἵππος τῆς Κιουλέφτσες, (διὸ καὶ ὡς βούβαλος ὑπὸ τοῦ χωρικοῦ ἐχαρακτηρίσθη) κάτω κύπτων ἐξωσμένος τὴν ὄσφιν καὶ κεκοσμημένος διὰ ζώνης πλατείας. Πρὸς τὸ ἄλλο μέρος ἂν καὶ καλῶς ἐξήτάσαμεν, οὐδὲν ἢ γραμμὰς τινεὶς μόνον διεκρίναμεν, καὶ ἐπὶ τοῦ βόδου κύκλον ἐν σχήματι ἀστέρος.

Ὁ λίθος οὗτος, ἵσως μετηνέχθη ἐκ τῶν ὁδῶν τοῦ χωρίου Κεμικταϊ-δερέ, ἐνθα ἐκεῖτο ἀνεστραμμένος ἐστρωμένος, κατὰ τὸ ἄγραφον μέρος, ὅπερ καὶ ἐπιβεβαιῶν, ἔχει ἐγχεχαρχμένως τὰς κατωτέρω λέξεις κάτωθεν τοῦ ἑξῆς ἀναγλύφου

Ἄριθ. 3.

ΙΟΥΚΑΙΠΑΠΙΑΣΟΙΚΟΔ
ΑΣΤΟΝΤΟΠΟΝΔΙΥΨ
ΤΟΝΜΕΡΟΣΕΣΤΙΝΔΙΟΣΚ

ἐξ ὧν ἡ α' ἴσως Χαρμον Ἄμμον ἢ Ἐρμον (θεωρουμένου τοῦ ἐν ἀρχῇ τρίτου γράμματος ὡς Ν καὶ ἀναγνωστικῆς τῆς ὀνομαστικῆς διὰ τοῦ Ο, ὡς ἐγράφετο ἀρχαιότερος ἀντὶ τοῦ ω) «ὁ καὶ Παπίας οἰκοδομήσας τὸν τόπον Διὸς ὑψίστον μέρος⁽¹⁾ ἐστὶν Διοσκώλιον...» Ἡ τελευταία αὕτη λέξις ἤτις συμπληροῦται ἐν σελδ. 45 τοῦ προῤῥηθέντος ἔργου διὰ τοῦ «Διὸς Κυρίου» μοι φαίνεται ὅτι εἶναι ἴσως ὀρθότερον νὰ ἀναγνωσθῇ Διοσκώλιον,⁽²⁾ περὶ ἧς ἂν καὶ ἐν Θησαυρῷ Ἐρρίκου Στεφάνου σημειοῦται, lectio villosa pro Διοσκώδιον, ἐν τούτοις κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Λεξικοῦ τοῦ ἐλαχίστου ἐν ἐπισκόποις Βαρίνου Φοβωρίνου: Διοσκώλιον, «οὕτως ἔλεγον οὐ τὸ ἱερεῖον ἐτίθετο ἢ ἐρ οὐ οἱ καθαιρόμενοι ἐστήμεσαν τῷ ἀριστερῷ ποδί· τινὲς δὲ «τὸ μέγα καὶ τέλειον» ὁ δὲ Πολέμιον τὸ ἐκ τοῦ Διὸς «τεθυμένον ἱερεῖον» ἢ ἀναγνωστέον «Διοσκούρων», περὶ ὧν ὁ Βαρίνος: «Διὸσκούροι, οἱ Ἑλένης ἀδελφοί, Ζήθος καὶ Ἀμφίων, λευκόπλοιο καλούμενοι» καὶ ἀστέρες οἱ τοῖς ναυτιλλομένοις φαινόμενοι καὶ σημεῖον ἐν «θυτικῇ», ὅτε διαλευκαίνεται καὶ ἡ σημασία τοῦ ἄνωθεν τοῦ βόος ἄστρου. Εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ὅμως ταύτην ἀντιτίθεται ἡ ἀνωτέρω λέξις «οἰκοδομήσας Διὸς».

Ἐν τῷ χωρίῳ Μαρκόβτσα ὁ ξενόδοχος κ. Ἰσχυρὸς Γεώργιος ἔδωκεν ἡμῖν μεταλλίτιδος τινος γῆς τεμάχια πρὸς ἀνάλυσιν. Ἐκκινήσαντες περὶ τὴν 4-ην μ. μ. δι' ὁδῶν σίτω, κριθῇ καὶ ἀρχβοσίτω ἐσπαρμένων περιεκυκλούμεθα ὑπὸ πλήθους θερίζοντων, ἐν οἷς τινὲς εὐπρόροι διὰ θεριστικῶν μηχανῶν ἰδιοκτητῶν, καὶ ἕτεροι δι' ὑπενεοικαζομένων, τάχιστα καὶ συγκαταβατικώτατα λειτουργοῦσάν. Πρὸς ἐσπέραν διηρχόμεθα τὸ χωρίον Ῥάβναν, ὅθεν ἐξεληθέντες διηυθυνόμεθα εἰς Προβάτειον, ὁδηγούμενοι, ἔνεκα τῆς καταλαβούσης νυκτὸς ὑπὸ εὐπροσηγόρου τινὸς νεανίου ὀθωμανοῦ. Προσεγγίσαντες εἰς τοὺς πετρώδεις καὶ ὑψηλοτάτους πέριξ τῆς πόλεως Προβατείου βράχους, ἐκπληκτοὶ ἐθαυμάζομεν ἐκ τοῦ ὕψους τὰ λαμπυρίζοντα κάτω ἐν τῇ κοιλάδι διὰ τῶν παραθύρων τῶν οἰκικῶν φῶτα, πρὸς τὰ ὅποια βαθμηδὸν διὰ τῶν πετρωδῶν κλιμακωτῶν ὁδῶν κατελθόντες, ἀνεπαύθημεν μετὰ 10-ωρον κοπιώδη πεζοπορίαν. Ἐν τῷ Προβατείῳ ἐξηγήσαμεν τὴν ἐπαύριον τὰς ἐκεῖ ἀρχαίας ἐπιγραφὰς, ἀλλ'

¹⁾ Ὅπερ ἀληθῶς τὸ ὑψίστον μέρος ἐν Κερακοῖ-Δερέι.

²⁾ Ἡ βίβλα κωλ — καὶ ἐν τῇ βωσιτῇ κολιο = (νύστω, κενεῶ, θύω) κέλιο = κέλιο, κέλιο κέλιο ἔργον ἔυλον) λατ. calio, calior ἐκ τοῦ κάω καί ω, κάλιο — καὶ κολιο βουλιγ. = σφάζω (ἐπὶ ζώων).

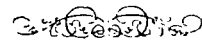
ἐμάθομεν ἐκ τοῦ Δημαρχεῖου ὅτι πᾶσαι ἀπεστάλησαν εἰς τὸ ἐν Σοφίᾳ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον, ἐκτὸς τεμαχίων τινῶν κίονος χονδρού, οὐ τὸ μὲν ἐν ἐν τῇ τουρκικῇ σχολῇ, τὸ ἕτερον ἐν τῷ Ἰζαμίῳ καὶ τὸ τρίτον ἐν τῇ ἀγορᾷ, χρησιμεῖον ὡς ὀμόλιτρον τῶν ὁδῶν, διὸ, προχωρήσαντες διὰ τῶν πέριξ τοῦ Προβατείου ἀγρῶν καὶ τῶν τερπνῶν ἀνηφορικῶν ὁδῶν, ἀνηρχόμεθα φειδρῶς εἰσπνέοντες τὴν λεπτὴν αὐραν τὴν πρὸς τὸ Δξιζδάρ-κιοι ἄγουσαν. Εὐκολώτατα ἐκ τῆς ὑψηλῆς καὶ ἀπροσίτου θέσεως, τῶν λειψάνων τῶν πυλῶν, τειχῶν, φρουρίων καὶ τῶν πέριξ ὀχυρωμάτων διακρίνει τις ὅτι εὐρίσκεται πρὸ τῶν ἑρείπιων ὀχυρωτάτης ἀρχαίας πόλεως μεγάλης καὶ εὐδαίμονος.

Οὕτως ἐπισκοποῦντες ἐκ τοῦ ὕψους τὸν πέριξ ὀρίζοντα, ἐφθάσαμεν εἰς τὰ πρὸ τοῦ χωρίου τυροκομεῖα (γασερίας), τὰ ὅποια ἐμπορεύονται οἱ πανταχοῦ, ὅπου κέρδος, παρόντες ἀπόγονοι τοῦ Ἰσραήλ, καὶ εἰσῆλθομεν εἰς τὸ χωρίον, ἔνθα ἐπίσης ὁ εἰς τοῦ χωρίου παντοπώλης Καραχιουστεινῆς ἦτο κεκλεισμένος ὡς ἐκ τοῦ θέρους. Κατὰ καλὴν μας ὁμως τύχην συνηγήσαμεν γνήσιόν τινα Δξιζδάρ-κιολῆν, τὸν κ. Ἰβάν Μιτίσσογλου, ἐκ τῶν ἀρχαίων ἐγγχωρίων ἐλλήνων, ὅστις περιῆγεν ἡμᾶς ἀνὰ τὰς πανταχοῦ τοῦ χωρίου λιθοστρώτους ὁδοὺς τῆς ἀρχαίας πόλεως καὶ τὰ πολλὰ ἀρχαῖα ἑρείπια, ἐξ ὧν ἀγγαρεύοντες τοὺς χωρικοὺς καὶ μεταφέροντες τοὺς λίθους εἰς Βάρναν, κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ φίλου, κατεσκεύασαν τὰ σωζόμενά που τείχη τῆς Βάρνης, ἐν τὸς τῶν ὁποίων πιθανῶς νὰ εὐρίσκωνται λίθοι μετ' ἐπιγραφῶν, ἀρχαῖοι καὶ ἐνδιαφέροντες. Ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ἐπεσκέφθημεν καὶ τὰ ἑρείπια βυζαντινοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας, ἧς σώζεται ἡ κόγχη τοῦ Ἁγ. Βήματος μετὰ τῶν πέριξ εἰκόνων καὶ ἐρμαρίων στερεῶς ἐκ λίθου ἐκτισμένων, ὧν ἀξιοσημείωτοι οἱ στέφανοι τῶν ἀγίων, ἐκ χονδρῶν μετάλλου κεκαρπωμένοι καὶ κελῶς ὀκτιζόμενοι.

Ἐν τῷ νεκροταφείῳ σπουδαίαν τινὰ ἐπιγραφὴν δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἴδωμεν· περίεργοι μόνον οἱ πυκνοὶ ἐπὶ τῶν λίθων συμμετρικοὶ ὀμόκεντροι κύκλοι μετὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ. Παρὰ τοῦ φίλου ἠγοράσαμεν καὶ ἐν ἀρχαίῳ ἀργυροῦν νόμισμα τοῦ βωμαίου αὐτοκράτορος Νέρβα (1-ου μ. Χ. αἰῶνος). Κατόπιν εἶδομεν, ἐξωθεν μόνον, καὶ τὸν ἄλλον ἐπίσης ἀρχαῖον ναὸν τῆς αὐτῆς κατασκευῆς, σῶον καὶ ἀκέραιον, βουλγαριστικῶς λειτουργοῦντα.

(Ἔβεται τὸ τέλος)

Δ.

Ἐν τῇ Βουλγαρικῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἐπιθεωρήσει» καὶ ἐν τῷ «Συμβούλῳ» Σοφίας ἐδημοσιεύθη ὑπὸ «σπουδαίου καὶ εἰδήμονος βουλγάρου, ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ «ὁποίου ἐστηρίχθη πολλὰκις ὄλον τὰ βάρος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος», ἡ ἐξῆς ἀξιομάνωστος, ὡς διαλευκαίνουσα πολλὰ σημεῖα τοῦ ζητήματος τούτου, μελέτη·

Η ΑΡΣΙΣ ΤΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ

Ὅτε κατὰ τὸ 1896 ἡ Α. Β. Υ. ὁ ἡγεμὼν εὐρίσκειτο εἰς Κων)πόλιν διὰ νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν Σουλτάνον, ἡ κων)νη γνώμη ἐν Βουλγαρίᾳ εἶχε διαταραχθῆ ἐκ τῆς εἰδήσεως, ὅτι δὴθεν ἐνέργειαί τινες ἐγίνοντο ὑπὲρ τῆς ἀρσεως τοῦ σχίσματος. Ἡ εἰδήσις αὕτη, δημοσιευθεῖσα πρῶτον εἰς τὰς ξένας ἐφημερίδας, μετηνέχθη ἐκεῖθεν εἰς τὸν ἀντιπολιτευόμενον ἡμῶν τύπον μετὰ τῆς προσθήκης, ὅτι οἱ ὑπουργοὶ ἡμῶν, ἀγόμενοι ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας ὅπως γείνωσιν ἀρεστοὶ τῇ Ρωσικῇ κυβερνήσει, ἦσαν ἔτοιμοι νὰ θυσιάσωσι σπουδαῖα ἔθνικα συμφέροντα. Αἱ κυβερνητικαὶ ἐφημερίδες ἔσπευσαν νὰ διαψεύσωσι τὴν εἰδήσιν ταύτην καὶ νὰ δηλώσωσιν ὅτι οὔτε διαπραγματεύσεις περὶ τῆς ἀρσεως τοῦ σχίσματος, οὔτε πάλιν ὑποχωρήσεις πρὸς ὀφελὸς τινος ἐγένοντο ἐκ μέρους τῶν ἡμετέρων ὑπουργῶν.

Πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων τῶν ἀνεδημοσίευσεν τὰς διαδοθείσας τότε ἐν Κων)πόλει καὶ Πετρούπολει διαψεύσεις σχετικῶς πρὸς τὴν περὶ τῆς ἀρσεως φήμην. Αἱ αὐταὶ φήμαι ἀναγεοῦνται καὶ νῦν εἰς τὰς ἡμετέρας ἐφημερίδας, ἀφοῦ περιήλθον εἰς χεῖρας ἡμῶν τρεῖς ἀκόμη ἐπαρχίαι ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ ὁ λαὸς ἡμῶν ἤρχισε πάλιν νὰ ταράσσεται καὶ ν' ἀνησυχῇ, βεβαίως ἐκ φόβου μὴ τυχὸν θυσιασθῶσι κοινὰ ἔθνικα συμφέροντα.

Ἐγένοντο πρὸ δύο ἐτῶν οἰαδιήποτε διαπραγματεύσεις περὶ τῆς ἀρσεως τοῦ σχίσματος; ἀνεεώθησαν καὶ νῦν; καὶ ἀν ἐγένοντο, τίνος πρωτοβουλία γίνονται, μεταξὺ τίνων γίνονται καὶ εἰς τί συνίστανται, ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν, θὰ παρατηρήσωμεν μόνον ἐὰν εἶναι ἀξίωσις ὁ δημοσιευθεὶς τὸ 1896 κατὰ τὰς ἐορτὰς τῆς στέφews τοῦ Τσάρου, ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς Κολωνίας διάλογος, μεταξὺ τοῦ ἐν Πετρούπολει ἀνταποκριτοῦ τῆς ῥηθείσης ἐφημερίδος καὶ τοῦ κ. Στοῖλωφ, ὅτι ἐγένοντο φαίνεται τότε προτάσεις τινές περὶ τοῦ σχίσματος, ἀλλ' αὐταὶ παρημελήθησαν. Ἐν τῇ αὐτῇ ἐφημερίδι καὶ τῶρα πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐδήλωσαν ἐκ Πετρούπολεως, ὅτι ἐκεῖ ἐγένετο λόγος ὅπως παρχωρηθῶσι εἰς τοὺς βουλγάρους ἀκόμη πέντε ἐπαρχίαι ἐν Μακεδονίᾳ καὶ μετὰ τοῦτο νὰ γίνωσι διαβήματα συνδιαλλαγῆς μεταξὺ τοῦ ἐν Κων)πόλει Πατριαρχείου καὶ τῆς βουλγαρικῆς ἐκκλησίας. Ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι ἀληθῶς ἐγένοντο καὶ γίνονται εἴτε προτάσεις, εἴτε διαπραγματεύσεις περὶ τῆς ἀρσεως τοῦ σχίσματος καὶ ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο ὑποκινεῖται ὑπὸ τῆς Ρωσίας, ὅπως διακηρύττουσιν αἱ ἐκ Πετρούπολεως εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κολωνίας ἀνακοινώσεις καὶ ὅπως ὑποστηρίζουσι αἱ ἀντιπολιτευόμεναι ἐφημερίδες πρέπει νὰ ἐνοχλῶνται καὶ ἀνησυχῶσι τὰ ἐν Βουλγαρίᾳ πνεύματα;

Αἱ κατὰ τοῦ σχίσματος ἐνέργειαί τῆς Ρωσίας δὲν εἶναι τι νέον. Αὐταὶ ἤρχισαν ἀκόμη ἅμα τῇ κηρύξει τοῦ σχίσματος ὑπὸ

τῶν Ἑλλήνων. Κατὰ τὸ 1872 ὅτε ἡ ἐν Κων)πόλει τοπικὴ σύνοδος ἀνεκήρυξε τὸ σχίσμα, ἡ ῥωσικὴ διπλωματία εἶχε μεταχειρισθῆ ἀπάσας τὰς προσπάθειάς της διὰ νὰ ματαιώσῃ τὴν ἀδικον ταύτην ὕβριν, τὴν ῥιπτομένην ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ βουλγαρικοῦ ἔθνους. Εἶναι ἀληθές ὅτι αἱ προσπάθειαι αὗται δὲν ἐπέτυχον, ἀλλ' αὐταὶ ἀκριβῶς εἶναι ἡ μόνη ἀφορμὴ, ἐκ ἐξῆλθη τὸ σχίσμα φιλάσθενον τ. ἔ. νὰ μὴ ἀναγνωρισθῆ ὄχι μόνον ὑπὸ τῆς ῥωσικῆς ἱερᾶς συνόδου, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῆς Σερβίας, Ρωμανίας, ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων Κυρίλλου καὶ ὑπὸ τῆς ἱερᾶς συνόδου τῆς τῶν Ἀντιοχείων ἐκκλησίας καὶ οὕτω ἡ θέσις τῆς βουλγαρικῆς ἐκκλησίας νὰ ᾖναι σχετικῶς ἐθραϊότερα. Ἐὰν ἡ ῥωσικὴ διπλωματία δὲν εἶχε καταβάλλει ὄλην αὐτῆς τὴν ἐνέργειαν, ὅπως ματαιώσῃ ἠὲλατώσῃ τὴν σημασίαν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ σχίσματος, τῇ ἀληθείᾳ ὅλαί αἱ τοπικαὶ ἑλληνικαὶ καὶ μὴ ἑλληνικαὶ ἐκκλησίαι ἤθελον τὸ ἀναγνωρίσει καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἀναγκάσις τῆς βουλγαρικῆς ἐκκλησίας ἤθελεν εἶσθαι καὶ ἡμᾶς ἐντελῶς προβληματικῇ. Μετὰ τὴν πρὸς ματαιώσιν τοῦ σχίσματος ἀποτυχίαν τῆς ῥωσικῆς διπλωματίας δὲν ἔπαυσε αὕτη κατὰ καιροῦς ἐπιμένουσα περὶ τῆς ἀρσεως αὐτοῦ. Κατὰ τὸ 1874 ἔτος, ἐὰν δὲν ἀπατώμεθα, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ εἶχεν ὑποβληθῆ σχέδιον ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, δι' ἧς ἐζητεῖτο ἡ κατάργησις τῆς ὑπαρχούσης μεταξὺ ἑλλήνων καὶ βουλγάρων ἑχθρας, ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ αὕτη δὲν ἀπεστάλη. Ἡμεῖς βαινόντες περαιτέρω ὑποστηρίζομεν τὴν παράδοξον ἴσως σκέψιν ὅτι ἐν ταῖς ἀποράσεσιν τοῦ κατὰ τὸ 1876 ἐν Κων)πόλει συγκληθέντος συνεδρίου, καὶ ὅ ἐδίδοτο αὐτονομία τις εἰς τὰς κατοικοῦμένας ὑπὸ τῶν βουλγάρων χώρας, ὡς καὶ εἰς τὴν τοῦ Ἀγ. Στεφάνου Βουλγαρίαν, ἀνεγράφετο μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ περὶ τῆς ἀρσεως τοῦ σχίσματος, διότι οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ὑπάρχει, ὅτι μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν αὐτονομοῦ διοικήσεως, δυνάμει τῆς ὁποίας οἱ βούλγαροι ἐγίνοντο κύριοι τῶν τυχῶν τῶν, ἡ ἐν Κων)πόλει ἐκκλησία δὲν εἶχε τι πλέον νὰ ἐλπίζῃ ἐκ τοῦ σχίσματος καὶ ἤθελε συγκατανεῦσαι νὰ ἄρῃ αὐτὸ.

(Συνέχεια)

II. ΕΛΕΓΘΕΡΙΟΥ

ΔΙΑΔΥΟΜΕΝΟΥ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 296 ὁδὸς Ταργόβσκα (Ἀκτάρικα) καταστήματος τοῦ Κ-ου Σάββα Αυγερινίδου, πωλοῦνται τὰ ἐν αὐτῷ ποικίλα εἶδη εἰς τιμὰς εὐθηγεστάτας.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΟΙΝΟΠΟΙΪΑ

Ἐξ ὄλων τῶν νοθεύσεων εἰς τὰς ὁποίας ὑποβάλλεται ὁ οἶνος, αἱ σπουδαιότεραι εἶναι ἡ προσθήκη ὕδατος, ἡ προσθήκη οἰνοπνεύματος καὶ ὁ τεχνικὸς χρωματισμός. Αἱ τρεῖς αὗται νοθεύσεις εἶναι συμπληρωματικαὶ ἢ μία τῆς ἄλλης. Ὁ ἀναμιχθεὶς μεθ' ὕδατος οἶνος χάνει ἐκ τοῦ χρωματισμοῦ του, ἐπομένως ἡ γίνεται εἰς αὐτὸν προσθήκη χρωματιστικῆς οὐσίας ἢ ἀναμιγνύεται μετ' οἶνου, ἔχοντος μεγάλην ποσότητα χρωματισμοῦ καὶ ἀναμίχτου μετ' οἰνοπνεύματος. Ὁ ἐκ ξένων οὐσιῶν χρωματισμένος οἶνος ἢ ἀνάμιχτος μετ' οἶνον πολὺ χρωματισμένον καὶ ἔχοντα προσθήκην οἰνοπνεύματος εἶναι πολὺ κατήλληλος εἰς τὸ νὰ δε-

χθῆ προσθήκην ὕδατος.

Ἡ αὔξησις τῆς ποσότητος τοῦ οἴνου γίνεται εἴτε διὰ προσθήκης ἀπ' εὐθείας ὕδατος, εἴτε δι' ἀναμίξεως οἴνου ἀδυνατοῦ προερχομένου ἐκ τῆς ζυμώσεως τῶν στεμφύλων ἐκ δευτέρου, δηλαδὴ ἀφοῦ ὁ πρῶτος οἶνος ἀφαιρηθῆ, εἴτε δι' ἀναμίξεως μετὰ οἴνου σταφιδίτου, εἴτε διὰ προσθήκης ὕδατος συγχρόνως μετ' οἰνοπνεύματος, εἴτε ἐπὶ τέλους δι' ἀναμίξεως τοῦ γλεύκους δι' ὕδατος καὶ ζαχαρέως ἢ χυμοῦ σταφίδος ξηρᾶς.

Ἡ μεθ' ὕδατος ἀνάμιξις εἶνε ἡ ἀπλουστερά καὶ κοινωτέρα ἐξ ὄλων τῶν νοθεύσεων. Ἡ προσθήκη ὕδατος γίνεται κυρίως εἰς τοὺς μικρὰς ἀξίας οἴνους, τοὺς περιέχοντας πληθμονὴν χρωματισμοῦ καὶ οἰνοπνεύματος, ἢ εἰς τοὺς τεχνητῶς χρωματισμένους οἴνους καὶ ἔχοντας προσθήκην οἰνοπνεύματος. Προσέτι ἡ δολιότης τῆς νοθεύσεως, ἢ προσθήκη ὕδατος ἔχει τὸ ἐλάττωμα νὰ εἰσπαγγῆ εἰς τὸν οἶνον ζύμην κακὴν, καθιστῶσαν ἀβέβαιον τὴν διατήρησίν του καὶ ἐλαττοῦσιν τὴν ἀληθῆ ἐμπορικὴν καὶ ὑγιεινὴν ἀξίαν του. Ὁ διὰ κοινῶ ὕδατος ἀναμιχθεὶς οἶνος ὄχι μόνον καθίσταται ἀνοστός, ἐνεκεν τῆς κορέσεως τῶν ὀστέων του ὑπὸ τῆς ἀνθρακικῆς ἀσβέστου, τῆς ἀραιώσεως τοῦ δεψικου ὀξέος, τῆς χρωματιστικῆς οὐσίας, τοῦ οἰνοπνεύματός του, ἀλλ' ἀκόμη λαμβάνει μετὰ τοῦ ὕδατος βλαστῆσεις ἀσθενείας, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ ἀπεβῶσιν ἢ αἰτία κατὰτροφῆς αὐτοῦ.

Γενικῶς οἱ παράγωγοί οἴνου, ἐὰν προβῶσιν εἰς τὴν νόθευσιν, δὲν προσθέτουσι τὸ ὕδωρ ἀπ' εὐθείας, ἀλλ' εἰς τὸ γλεύκος πρὸ τῆς ζυμώσεως, οἱ δὲ οἰνόμποροι κατὰ τὴν στιγμήν τῆς παραδόσεως τοῦ οἴνου κάμνουσι προσθήκην ὕδατος, οἱ δὲ οἰνοπῶλαι κατὰ τὴν στιγμήν τῆς καταναλώσεως κάμνουσι τὴν ἀνάμιξιν.

Τὸ πρὸς ἀνάμιξιν τοῦ οἴνου ὕδωρ διὰ νὰ εἶνε ὀλιγώτερον ἐπιβλαβὲς πρέπει νὰ ἔχη συλλεχθῆ ἐκ τῆς βροχῆς, συγχρόνως δὲ νὰ γίνηται μετ' αὐτοῦ προσθήκη ἐν ἐπὶ τρεῖς χιλίοις κεντρικοῦ ὀξέος, διότι κατὰ τὴν ἀνάμιξιν ἀραιοῦνται τὰ ὀξέα τοῦ οἴνου τὰ ὁποῖα τόσον συντελοῦσιν εἰς τὴν διατήρησιν αὐτοῦ.

«Ὁδηγὸς οἰνοποιίας»
Ν. Α. Σπατσιέρη.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

«Ὁ γερμανικὸς ὑπὲρ τῆς εἰρήνης σύνδεσμος» δι' ἀναφορᾶς οὗτου παρακαλεῖ τοὺς Κυβερνῶντας, ὅπως ἡ πολιτικὴ ἱστορία διδάσκηται ἐν τοῖς Γυμνασίοις ἐν γενικαῖς μόνον γραμμαῖς, ἀντ' αὐτῆς δὲ νὰ μελετᾶται εὐρύτατα ἡ ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ τῶν ποικίλων Ἐθνῶν, πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον ἀπαιτεῖ ἐπιμελεστάτην ἐξέλεγχιν τῶν ἐγχειριδίων τῆς Ἱστορίας καὶ τῶν Ἀναγνωσματῶν. Ἐν τῇ τῆς Βάδης συνελεύσει τοιαύτη ἀναφορὰ ἐξήγειρε θορυβώδεις συζητήσεις, εἰς δύο ὄλας συνεδριάσεις, αἱ ὁποῖαι ἀπέστειλαν τὴν πρότασιν τῶν εἰρηνοφίλων εἰς τὴν Κυβέρνησιν. Καὶ ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐπίσης ἐτησίᾳ συνελεύσει τοῦ διδασκαλικοῦ συλλόγου ἐν

Γόθᾳ, συζητηθέντων τῶν αὐτῶν, ἀπεφασίσθησαν τὰ ἐξῆς 3 ἄρθρα:

Α'. Ἡ κατάργησις τοῦ πολέμου ὑπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ χριστιανισμοῦ, τῆς ἠθικῆς τῆς εὐημερίας τῶν Ἐθνῶν, καὶ τοῦ δικαίου.

Β'. Ἐπομένως παγκόσμιον καὶ πατριωτικὸν καθήκον εἶναι νὰ μεταχειρισθῶμεν πάσας τὰς δυνάμεις πρὸς παρεμπόδισιν τοῦ πολέμου. Ἐν τῶν ἰσχυροτάτων μέσων πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἶναι: Νὰ ὀδηγηθῆ ἡ ἀνατροφή τῆς νεολαίας πρὸς τὴν ἀγάπην τῆς εἰρήνης.

Γ'. Πρὸς τοῦτο ἡ σχολὴ δύναται νὰ συνεργασθῆ, πείθουσα τοὺς παιδευομένους ὅτι ἡ εὐτυχία τῆ ἀνθρωπότητος ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀλληλεγγύης καὶ ἀμειβείας τῶν λαῶν ἀγάπης ἣτις κατορθοῦται διὰ τῆς ἀποφυγῆς παντὸς ὅπερ γενεᾶ κατὰίρισιν, περιφρόνησιν καὶ μῖσος κατὰ τῶν ἄλλων Ἐθνῶν.

Ἐκ τοῦ «Deutsche Schule»

Η ΕΙΣ ΘΕΟΝ ΕΛΠΙΣ

Εἰ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐχαρίσατο, καὶ οὐχ' ἀπλῶς ἐχαρίσατο, ἀλλὰ καὶ σφαγῆ παρέδωκε, τί λοιπὸν περὶ τῶν ἄλλων ἀμφιβάλλεις, τὸν δεσπότην λαβῶν; τί διστάζεις περὶ τῶν κτημάτων τὸν κύριον ἔχων; Ὁ γὰρ τὸ μείζον τοῖς ἐχθροῖς δεδωκὸς, πῶς τὰ ἐλάττονα οὐ δώσει τοῖς φίλοις; (Χρυσόστομ. Ρωμ. ὁμ. ιστ' 596 ε').

Ἐγγίζοντος τοῦ τέλους τοῦ ἔτους, παρακαλοῦμεν πάντας τοὺς μέχρι σήμερον μὴ πληρώσαντας συνδρομητὰς ἡμῶν νὰ ἀποστείλωσι ἡμῖν τὸ μικρὸν αὐτῶν χρέος, διὰ νὰ ἐξακολουθῆ ἡ τακτικὴ ἐκδοσις καὶ πρὸς αὐτοὺς ἀποστολῆ τοῦ φύλλου.

ΑΠΟΦΟΙΤΟΣ κόρη τοῦ ἐνταῦθα βουλγαρικοῦ Γυμνασίου ζητεῖ οικογενειακὰς παραδόσεις. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν. 3—3

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κ. Κ-οις Δ-ρ Ζ. Ζαφειρῶ Α. Ἀσθενδ. Α. Γραμμτδ. Ι. Γρηγορδ. Α. Ρήγγ. Μ. Σαρλογλ. Ν. Αξελ. Μ Τσίλογλ. Ἄντων. Ἄθνα. 3. Ἐνταῦθα.—Γ. Βαλσμ. Σούμλα.—Κ. Θεοδωρδ. 3, Π. Ἡλιαδ. 3. Βαλτσικιον. Ἐλλάδ. εὐχαριστοῦμεν.